

endvidere, at det på daværende tidspunkt, hvor gennemførelsen af den store kommunalreform først stod for døren, og hvor kommunerne måtte ventes i årene derefter at få mange vanskelige omstillingsproblemer, ville være u hensigtsmæssigt at foretage den ret indgribende ændring at henlægge kompetencen i vandforsyningsspørgsmål til kommunerne. Det foresloges derfor stort set at bevare den hidtidige ordning med hensyn til vandforsyningens myndigheder. Efter lovforslagets §§ 2 og 7 skulle kommunerne imidlertid have pligt til at foretage forhåndsplanlægning af deres vandforsyningsordninger. Efter § 8 skulle der oprettes et vandforsyningsråd, der skulle kunne rådgive kommuner, landvæsensretter og andre offentlige myndigheder om vandforsyningsforhold af principiel eller større betydning, bl. a. i strukturelle spørgsmål (jfr. de ovennævnte årgange af Folketingstidende tillæg A, henholdsvis spalte 1953-54, 1073-74 og 614), således at det blev lettere for lokale myndigheder at følge de generelle retningslinier, som måtte ventes at blive mere og mere påkrævet. Ved § 16, stk. 2, ville man sikre sig, at planlægningsmyndighederne blev indkaldt til de konkrete vandforsyningssager, og i § 17, stk. 3, foresloges det, at landvæsensretterne skulle afgive visse større vandforsyningssager, der i ganske særlig grad var præget af politiske interessermodsatninger, til ministeren til eventuel afgørelse ved lov.

Under folketingets udvalgsbehandling af lovforslaget rettede de kommunale organisationer henvendelse til udvalget, bl. a. om vandforsyningslovgivningens myndigheder. I sin betænkning over lovforslaget (Folketingstidende 1968/69, tillæg B, spalte 947-48) udtalte udvalget i overensstemmelse med de kommunale organisationer, at den udvikling af kommunale planlægningsinstanser, som antagelig måtte blive en følge af kommunalreformen, måtte føre til, at kommunerne fik overladt større afgørelsesmyndighed i vandforsyningssager, men at det endnu var for tidligt at stille forslag i så henseende. Den nye vandforsyningslov gennemførtes derefter — stort set i overensstemmelse med lovforslaget og uden ændringer på de ovennævnte punkter — som lov nr. 169 af 18. april 1969 om vandforsyning, der trådte i kraft den 1. april 1970.

Når der nu fremsættes forslag til ændring af vandforsyningsloven af 1969, skyldes det som nævnt i første række, at man har ønsket at samle en række lovbestemmelser om bekæmpelse af forurening i den lov om miljøbeskyttelse, som der samtidig fremsættes forslag om. Man har herunder ønsket at flytte reglerne om *beskyttelse af det vand*, der indvindes eller kan tænkes indvundet til vandforsyning, fra vandforsyningsloven til miljøbeskyttelses-

loven. I forslaget til lov om miljøbeskyttelse har man foreslået, at de beføjelser med hensyn til forureningsbekæmpelse, som i øjeblikket ligger hos sundhedskommissionerne, overføres til de kommunale råd, og det er derfor naturligt at foreslå, at kompetencen med hensyn til *vandbeskyttelse* overføres til kommuner og amtskommuner.

Dette rejser naturligt spørgsmålet om, hvorvidt det ikke vil være rigtigt samtidig med disse forslag at søge gennemført den overførelse af myndigheden i *vandfordelingsagerne* fra landvæsensretterne til kommunerne, som man, som ovenfor nævnt, tænkte sig som en af de kommende opgaver, da man udarbejdede loven af 1969. Hertil kommer, at kommunerne nu har organiseret sig således efter kommunalreformen, at de må antages at være i stand til at tage opgaverne op, og der vil herved kunne opnås overensstemmelse med forslaget til lov om miljøbeskyttelse, hvorefter spildevandssagerne nu overføres fra landvæsensretterne til de kommunale råd. Det forekommer derfor hensigtsmæssigt at overføre de proceduremæssigt til en vis grad lignende vandforsyningssager fra landvæsensretterne til kommunerne i forbindelse med den foreslåede omstrukturering.

Lovforslaget som helhed og navnlig dette spørgsmål har været drøftet med Københavns og Frederiksborg kommuner, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark. Medens Københavns og Frederiksborg kommuner fandt, at ordningen efter vandforsyningslovens § 5 med en særlig sagkyndig landvæsenskommission for hovedstadsområdet vandforsyning fungerede godt, og der ikke var anledning til at ændre den, var Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen enige i, at tiden nu var inde til at søge vandfordelingsmyndigheden overført til kommuner og amtskommuner.

Der rejser sig herefter spørgsmål om, til hvilke kommunale myndigheder — kommunalbestyrelser eller amtsråd — man bør henlægge *beføjelsen til at meddele tilladelse til vandindvinding*.

I § 18 i forslaget til lov om miljøbeskyttelse er der stillet forslag om, at myndigheden til at meddele tilladelse til spildevandsudledning som hovedregel henlægges til amtsrådene, idet beskyttelsen af vandløb, søer og havet må anses for et regionalt problem. Ministeren skal dog for en række sagers vedkommende kunne overføre myndigheden til kommunalbestyrelserne. For Københavns og Frederiksborg kommuner, der ligger uden for den amtskommunale inddeling, skal myndigheden efter lovforslagets § 34 ligge hos ministeren for forureningsbekæmpelse. Med hensyn til myndigheden til at